

до послѣдователи-тъ на Реформаціѣ-тѣ въ Англіѣ. Той на радо сърдце слушалъ че тѣ были много, и че постоянно ся увеличавали; но въ сѣщо-то врѣме той скърбялъ че старателно ся прѣскали слухове въ смыслъ какво Германскы-тъ прѣобразователи были въ голѣмо несъгласіе помежду си, и че прѣобразовано-то евангеліе бърже испадало въ стары-тъ беззаконности и беспѣтности. Положеніе-то което Бугенхагенъ занимавалъ въ Виттембергъ, както и необыкновенно-то му вліяніе между народъ-тъ, го правили особено стодень да отговаря на слухове като тѣзи: и Посланіе-то му по-долѣ е единъ прѣвъсходень отговоръ на онова което былъ слушалъ. Повече отъ това, то е едно кратко но ясно изложеніе на евангеліе-то; и онѣзи които ся противятъ на Протестантство-то, като посочватъ на различія-та между послѣдователи-тъ му, на таквызи “Д-ръ Померъ” отговаря, че най-сетнѣ има “единъ членъ,” който е жизненъ и сѣщественъ, и върху който всицьки Протестанти сѣ съгласни.

Слѣдующе-то е Посланіе-то за което е дума-та: —

“Кратко Посланіе което Іоханиъ Померанскый, Пастырь на Виттембергскѣ-тѣ церквѣ, испрати до вѣриж-тѣ Христіанскѣ церквѣ въ Англіѣ. (1536.)